

Cauza C-327/20**Rezumatul cererii de decizie preliminară întocmit în temeiul articolului 98 alineatul (1) din Regulamentul de procedură al Curții de Justiție****Data depunerii:**

22 iulie 2020

Instanța de trimitere:

Sąd Okręgowy w Opolu (Polonia)

Data deciziei de trimitere:

10 martie 2020

Reclamanta:

Skarb Państwa - Starosta Nyski

Pârâta:

New Media Development & Hotel Services Sp. z o.o.

Obiectul litigiului principal

Cerere de plată a unor dobânzi legale de întârziere în tranzacțiile comerciale în legătură cu neachitarea redevenței pentru uzufructul perpetuu.

Obiectul și temeiul legal al întrebărilor preliminare

Interpretarea Directivei 2011/7/UE în contextul uzufructului perpetuu; problema dacă noțiunea de bunuri cuprinde bunurile imobile și dacă noțiunea de furnizare de bunuri cuprinde constituirea uzufructului perpetuu asupra unui bun imobil; sfera noțiunilor de tranzacții comerciale și de autoritate publică; chestiunea normelor tranzitorii.

Întrebările preliminare

- 1 Dispozițiile articolului 2 punctul 1 din Directiva 2011/7/UE din 16 februarie 2011 (JO 1993 L 95, p. 29, cu modificările ulterioare) privind combaterea întârzierii în efectuarea plăților în tranzacțiile comerciale (reformare) (JO 2011 L 48, p. 1)

trebuie interpretate în sensul că se opun unei interpretări a articolului 2 și a articolului 4 punctul 1) din Legea din 8 martie 2013 privind combaterea întârzierilor excesive în tranzacțiile comerciale, potrivit căreia noțiunea de bunuri nu cuprinde bunurile imobile, iar noțiunea de furnizare de bunuri nu cuprinde constituirea uzufructului perpetuu asupra unui bun imobil, în sensul articolului 232 și următoarele din Codul civil, sau, eventual, o asemenea operațiune nu poate fi considerată prestare de servicii?

- 2 În cazul unui răspuns afirmativ la prima întrebare, dispozițiile articolului 2 punctul 1 din Directiva 2011/7/UE din 16 februarie 2011 (JO 1993 L 95, p. 29, cu modificările ulterioare) privind combaterea întârzierii în efectuarea plăților în tranzacțiile comerciale (reformare) (JO 2011 L 48, p. 1) trebuie interpretate în sensul că se opun unei interpretări a articolului 71 și următoarele din Legea din 21 august 1997 privind administrarea bunurilor imobile și a articolului 238 din Codul civil, potrivit căreia perceperea unor redevențe anuale pentru uzufructul perpetuu de către Trezoreria Statului de la entități care desfășoară activitate economică, dar care nu au fost entitățile inițiale în favoarea cărora Trezoreria Statului a constituit dreptul de uzufruct perpetuu, ci doar au dobândit acest drept de la alți uzufructuari perpetui, nu intră în sfera noțiunilor de tranzacții comerciale și de autoritate publică în sensul articolului 2 punctele 1 și 2 din această directivă și al articolului 2 și al articolului 4 punctul 1) din Legea din 8 martie 2013 privind combaterea întârzierilor excesive în tranzacțiile comerciale sau, eventual, o asemenea operațiune nu intră sub incidența directivei sau a legii menționate?
- 3 În cazul unui răspuns afirmativ la prima și la a doua întrebare, dispozițiile articolului 12 alineatul (4) din Directiva 2011/7/UE din 16 februarie 2011 privind combaterea întârzierii în efectuarea plăților în tranzacțiile comerciale (reformare) (JO 2011 L 48, p. 1) și ale articolului 6 alineatul (3) litera (b) din Directiva 2000/35/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 29 iunie 2000 privind combaterea întârzierii efectuării plăților în cazul tranzacțiilor comerciale trebuie interpretate în sensul că se opun unei interpretări a articolului 15 din Legea din 8 martie 2013 privind combaterea întârzierilor excesive în tranzacțiile comerciale și a articolului 12 din Legea din 12 iunie 2003 privind termenele de plată în tranzacțiile comerciale, care exclude posibilitatea aplicării dispozițiilor directivei menționate și ale legii de transpunere a acesteia în privința contractelor de vânzare a dreptului de uzufruct perpetuu către uzufructuarul perpetuu actual, care este obligat la plata redevenței anuale, încheiate după 28 aprilie 2013 și 1 ianuarie 2004, în cazul în care constituirea inițială a uzufructului perpetuu asupra terenului de către Trezoreria Statului în favoarea unei alte entități a avut loc înainte de 28 aprilie 2013 și 1 ianuarie 2004?

Dispozițiile de drept al Uniunii invocate

Directiva 2000/35/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 29 iunie 2000 privind combaterea întârzierii efectuării plăților în cazul tranzacțiilor comerciale.

Directiva 2011/7/UE din 16 februarie 2011 privind combaterea întârzierii în efectuarea plăților în tranzacțiile comerciale.

Dispozițiile naționale invocate

- Legea din 12 iunie 2003 privind termenele de plată în tranzacțiile comerciale;
- Legea din 8 martie 2013 privind combaterea întârzierilor excesive în tranzacțiile comerciale;
- Legea din 23 aprilie 1964 Codul civil;
- Legea din 21 august 1997 privind administrarea bunurilor imobile,

Prezentare succintă a situației de fapt și a procedurii principale

- 1 Administrarea probelor a indicat, potrivit instanței de prim grad, că pârâta avea obligația de a achita, până la 31 martie 2018, o redevență anuală în valoare de 3 365,55 zloți pentru uzufructul perpetuu al unei parcele aflate în Glucholazy, proprietate a Skarb Państwa [Trezoreriei Statului], obligație pe care nu și-a îndeplinit-o. Prin urmare, Sąd Rejonowy [Tribunalul Districtual] a obligat pârâta la plata sumei de 3 365,55 zloți și a dobânzilor legale de întârziere, calculate de la 1 aprilie 2018 până la data plății. Instanța a statuat asupra dobânzilor în temeiul articolului 481 din Codul civil.
- 2 În schimb, Sąd Rejonowy [Tribunalul Districtual] a respins cererea privind plata unor dobânzi legale de întârziere în tranzacțiile comerciale. Instanța de prim grad a considerat că izvorul obligației de plată a redevențelor anuale pentru uzufructul perpetuu al terenului îl constituie dispozițiile Legii privind administrarea bunurilor imobile și ale Codului civil, iar nu, așa cum a susținut reclamanta, o tranzacție comercială. În plus, Sąd Rejonowy [Tribunalul Districtual] a arătat că reclamanta nu a fost parte la contractul de vânzare din 15 mai 2014, prin care reclamanta a dobândit dreptul de proprietate asupra bunului imobil și dreptul de uzufruct perpetuu asupra terenului.
- 3 Reclamanta a formulat apel cu privire la capătul de cerere respins, referitor la dobânzile legale de întârziere în tranzacțiile comerciale solicitate în temeiul Legii privind termenele de plată în tranzacțiile comerciale.

Principalele argumente ale părților

- 4 În motivarea apelului, apelanta a arătat că, deși dreptul de uzufruct perpetuu rezultă într-adevăr din lege, pentru nașterea acestuia în raport cu o persoană concretă este necesară încheierea unui contract, iar acesta trebuie să aibă forma unui act notarial, sub sancțiunea nulității. Legea privind administrarea bunurilor

imobile stabilește termenul și modalitatea de plată a obligațiilor, dar obligația în sine ia naștere în temeiul contractului. Apelanta a indicat de asemenea principalele modalități de dobândire a dreptului de uzufruct perpetuu – în temeiul unui contract, al unei decizii administrative și prin efectul legii. În opinia apelantei, din împrejurările cauzei și din documentele aflate la dosar rezultă în mod incontestabil că obligația intimată de plată a redevenței pentru uzufructul perpetuu decurge din contractul, încheiat sub formă de act notarial, având ca obiect dobândirea acestui drept.

Prezentare (succintă) a motivării trimiterii preliminare

- 5 În speță, Trezoreria Statului, reprezentată de Starosta Nyski [Președintele Districtului Nysa] s-a îndreptat împotriva New Media Development & Hotel Services Sp. z o.o., cu sediul în Varșovia, solicitând obligarea acesteia la plata redevenței anuale pentru uzufructul perpetuu. În condițiile în care creanța principală nu a fost contestată de niciuna dintre părți și hotărârea instanței de prim grad care obligă la plata acestei redevențe este definitivă, obiectul apelului l-a constituit capătul de cerere, respins de instanța de prim grad, prin care reclamanta solicita obligarea părții la plata în favoarea sa de dobânzi legale de întârziere în tranzacțiile comerciale în sensul articolului 4 alineatul 3 din Legea din 8 martie 2013 privind combaterea întârzierilor excesive în tranzacțiile comerciale, în temeiul dispozițiilor articolului 7 alineatul 1 din legea menționată. Sąd Rejonowy [Tribunalul Districtual] a respins acest capăt de cerere, considerând că redevențele pentru uzufructul perpetuu rezultă din legea în sine, iar nu din contractul dintre părți. Sąd Okręgowy [Tribunalul Regional], în completul de față, a apreciat însă, în lumina articolului 73 alineatul 5 din Legea din 21 august 1997 privind administrarea bunurilor imobile, că obligația respectivă rezultă din contractul de constituire a dreptului de uzufruct perpetuu asupra bunului imobil sau că, în cazul în care acest drept s-a constituit prin lege, aceasta implică stabilirea, prin efectul legii, a unei relații contractuale între proprietarul bunului imobil și uzufructuarul perpetuu și, prin urmare, poziția instanței de prim grad în această privință nu poate fi admisă.
- 6 În această situație, s-a ridicat problema dacă, la perceperea redevențelor respective, Trezoreria Statului poate pretinde dobânzi legale de întârziere în tranzacțiile comerciale sau dobânzi legale de întârziere obișnuite, așadar, dacă constituirea uzufructului perpetuu asupra unui bun imobil intră sub incidența noțiunii de furnizare de bunuri sau a noțiunii de prestare de servicii în sensul articolului 2 și al articolului 4 punctul 1) din Legea din 8 martie 2013 privind combaterea întârzierilor excesive în tranzacțiile comerciale, care a fost adoptată în scopul transpunerii Directivei 2011/7/UE din 16 februarie 2011 privind combaterea întârzierii în efectuarea plăților în tranzacțiile comerciale.
- 7 Se impune examinarea posibilității aplicării Legii din 8 martie 2013 privind combaterea întârzierilor excesive în tranzacțiile comerciale în privința redevențelor anuale pentru uzufructul perpetuu. Astfel, trebuie să se stabilească

dacă acest tip de contract intră în domeniul de aplicare al articolului 2 și al articolului 4 punctul 1) din Legea din 8 martie 2013 privind combaterea întârzierilor excesive în tranzacțiile comerciale.

- 8 În contextul dispozițiilor legii poloneze menționate, în doctrină s-a născut o controversă cu privire la aspectul dacă noțiunea de „bunuri” include bunurile imobile. Se arată că Legea privind termenele de plată în tranzacțiile comerciale și Directiva 2011/7/UE nu definesc noțiunea de „furnizare de bunuri” și nici însăși noțiunea de „bunuri”.
- 9 În mod tradițional, în doctrina referitoare la contractul de vânzare, noțiunea de bunuri se referă la un bun determinat în mod generic, constând în materii prime, semifabricate sau produse finite. Dintr-o perspectivă puțin diferită, bunurile sunt definite ca fiind sinonime cu bunurile mobile. S-a indicat chiar că, în multe reglementări, în special în cele referitoare la circuitul economic, legiuitorul folosește noțiunea de bunuri cu sensul de obiect al vânzării.
- 10 În jurisprudența Curții de Justiție, bunurile sunt definite ca fiind „produse care pot fi evaluate în bani și care pot face, ca atare, obiectul tranzacțiilor comerciale” (Hotărârea din 10 decembrie 1968, 7/68, Comisia/Italia, Rec. 1968, p. 617). În plus, în doctrina și în jurisprudența Curții s-a arătat că bunurile sunt în esență obiecte materiale (Hotărârea din 30 aprilie 1974, 155/73, Sacchi, Rec. 1974, p. 409). Odată cu dezvoltarea jurisprudenței, s-a precizat că noțiunea de natură materială a produsului nu poate fi înțeleasă în mod literal. În consecință, o formă de bunuri a fost considerată și energia electrică (Hotărârea din 15 iulie 1964, 6/64, Costa/E.N.E.L., Rec. 1964, p. 1141). Ulterior, s-a clarificat faptul că bunurile pot avea o valoare negativă. Astfel, au fost calificate drept bunuri și deșeurile (Hotărârea din 9 iulie 1992, C-2/90, Comisia/Belgia, Rec. 1992, p. 1-4431).
- 11 În doctrină s-a arătat că noțiunea de „furnizare” trebuie înțeleasă ca fiind transferul drepturilor asupra bunurilor sau punerea la dispoziție a acestora pentru o utilizare temporară. Astfel, prin furnizare de bunuri se va înțelege transferul drepturilor asupra bunurilor, energiei electrice, apei, gazului sau a încălzirii centrale ori al altui drept relevant (vânzare). De asemenea, se pare că noțiunea de furnizare de bunuri trebuie înțeleasă și ca cedare a bunului, respectiv a dreptului, pentru o utilizare temporară (de exemplu închiriere, arendă, leasing).
- 12 Astfel, se distinge, în primul rând, contracte precum vânzarea, schimbul, donația și, în al doilea rând, contracte al căror obiect constă în cedarea bunului sau a dreptului pentru o utilizare temporară. Cu toate acestea, trebuie remarcat că, în doctrină, a fost exprimată aprecierea potrivit căreia cedarea bunului sau a dreptului pentru o utilizare temporară pe baza unui contract de închiriere, arendă sau leasing se situează în afara categoriei furnizării de bunuri. Acest punct de vedere este motivat prin faptul că punerea la dispoziție a bunului pentru o utilizare temporară nu corespunde sensului obișnuit al noțiunii de furnizare. În doctrină există, în această privință, poziții divergente.

- 13 În jurisprudența Curții de Justiție se arată că, pentru caracterizarea noțiunii de serviciu, dominant este elementul personal (Hotărârea din 5 iunie 1997, C-398/95, SETTG/Ministerul Muncii, Rec. 1997, p. 1-3091, Hotărârea din 5 iunie 1997, C-360/89, Comisia Comunităților Europene/Italia, Rec. 1992, p. 1-3401, Hotărârea din 28 martie 1996, C-272/94, Guiot, Rec. 1996, p. 1-1905). Elemente caracteristice suplimentare ale noțiunii de prestare de servicii sunt caracterul oneros, limitarea în timp și caracterul transfrontalier.
- 14 În plus, trebuie să se constate că problema dacă noțiunea de bunuri în sensul legii menționate cuprinde bunurile imobile și dacă furnizarea cuprinde cedarea bunului pentru o utilizare temporară nu a făcut obiectul jurisprudenței Sąd Najwyższy [Curtea Supremă] în contextul legii menționate, nici al jurisprudenței Curții de Justiție a Uniunii Europene.
- 15 Trebuie să se analizeze dacă cedarea bunului în uzufruct perpetuu constituie furnizare de bunuri sau, eventual, adoptând unele concepții minoritare, prestare de servicii în sensul legii și al directivei menționate. Potrivit dispozițiilor Codului civil și ale Legii privind administrarea bunurilor imobile, invocate mai sus, această instituție este una specifică, având în vedere că pot constitui uzufruct perpetuu asupra bunurilor imobile doar Trezoreria Statului și colectivitățile locale. În Codul civil, uzufructul perpetuu a fost clasificat ca drept real. În același timp, acest drept este caracterizat de prezența a numeroase elemente administrative. Instituția uzufructului perpetuu este o formă de drept absolut asupra lucrului altuia, care conferă dreptul de utilizare pe termen lung a unor bunuri imobile publice.
- 16 În economia drepturilor reale, dreptul de uzufruct perpetuu se situează între dreptul de proprietate și drepturile reale limitate. Din acest motiv, în doctrină și în jurisprudență predomină concepția privind caracterul intermediar al acestui drept. Datorită acestei naturi, uzufructul perpetuu prezintă caracteristici tipice atât pentru dreptul de proprietate, cât și pentru drepturile reale limitate. Trebuie remarcat că acest dualism este cel mai vizibil la nivelul celor două raporturi legate de uzufructul perpetuu. Astfel, în raport cu terții, uzufructuarul perpetuu are o poziție apropiată de cea a proprietarului.
- 17 În schimb, în raportul dintre uzufructuarul perpetuu și proprietarul terenului, uzufructul perpetuu prezintă caracteristici tipice pentru dreptul asupra lucrului altuia. În consecință, există concepția potrivit căreia acestui raport trebuie să i se aplice reglementările privind drepturile reale limitate. Trebuie însă adăugat că, în anumite domenii, raporturile dintre proprietar și uzufructuarul perpetuu vor prezenta caracteristici ale raporturilor obligaționale, care vor completa raportul principal de natură reală.
- 18 Includerea uzufructului perpetuu între drepturile reale indică în mod clar că acest drept are un caracter absolut și patrimonial. În plus, este un drept oneros, transmisibil, care poate face obiectul succesiunii și poate fi supus executării. Având în vedere scopurile pe care trebuie să le îndeplinească în ordinea juridică,

uzufructul perpetuu a fost conceput ca un drept temporar, întrucât poate fi constituit pentru o perioadă de cel mult 99 de ani și, în mod excepțional, pentru o perioadă mai scurtă, dar de cel puțin 40 de ani. În mod similar, funcțiile acestui drept au determinat clasificarea acestuia ca drept cu un scop specific, în sensul că, prin contractul de constituire a acestui drept, trebuie să fie definit modul de utilizare a terenului.

- 19 În principiu, uzufructul perpetuu ia naștere în prezent prin contract, însă, anterior anului 1990, lua naștere prin decizie administrativă și, în plus, în anumite legi, legiuitorul a instituit dreptul de uzufruct perpetuu prin efectul legii.
- 20 Din actul notarial rezultă că asupra bunului imobil în cauză a fost constituit uzufruct perpetuu până la 5 decembrie 2089. Acest drept poate face obiectul schimburilor economice, iar uzufructuarul actual a dobândit dreptul de uzufruct perpetuu prin contractul din 15 mai 2014.
- 21 În opinia Sąd Okręgowy [Tribunalul Regional], în prezenta cauză se pare că se poate achiesa la tezele din doctrină potrivit cărora, în lumina definiției din directiva menționată și din legea de transpunere a acesteia, bunurile imobile sunt incluse în noțiunea de bunuri. De asemenea, nimic nu împiedică să se considere că, în principiu, constituirea unui drept de uzufruct perpetuu asupra unui bun imobil intră în sfera noțiunii de furnizare de bunuri sau, eventual, în sfera noțiunii de prestare de servicii în sensul legii și al directivei menționate, ca cedare a bunului pentru o utilizare temporară.
- 22 Presupunând că Curtea achiesează la punctul de vedere de mai sus și, astfel, consideră că constituirea unui drept de uzufruct perpetuu asupra unui bun imobil intră în sfera noțiunii de furnizare de bunuri sau eventual în cea a noțiunii de prestare de servicii, se ridică, în contextul prezentei situații de fapt, problema dacă perceperea de redevențe anuale pentru uzufructul perpetuu de către Trezoreria Statului de la entități care nu au avut calitatea de parte la tranzacția inițială prin care s-a constituit dreptul de uzufruct perpetuu asupra bunului imobil intră în sfera noțiunii de tranzacții comerciale în sensul articolului 2 și al articolului 4 punctul 1) din Legea din 8 martie 2013 privind combaterea întârzierilor excesive în tranzacțiile comerciale, care a fost adoptată în scopul transunerii Directivei 2011/7/UE din 16 februarie 2011 privind combaterea întârzierii în efectuarea plăților în tranzacțiile comerciale. Astfel, articolul 2 punctul 2 din directiva menționată arată că noțiunea de „autoritate publică” înseamnă orice autoritate contractantă, conform definiției prevăzute la articolul 2 alineatul (1) litera (a) din Directiva 2004/17/CE și la articolul 1 alineatul (9) din Directiva 2004/18/CE, indiferent de obiectul sau valoarea contractului. Conținutul acestei dispoziții pare să indice că prevederile directivei, așadar și ale legii menționate, se aplică în privința Trezoreriei Statului doar în cazul unor contracte încheiate în urma unor achiziții publice, ceea ce, în cazul constituirii unui drept de uzufruct perpetuu asupra unui bun imobil, este mai degrabă imposibil.

- 23 Dacă se consideră că în domeniul de aplicare al directivei și, prin urmare, al legii intră orice activitate economică a unui stat în raport cu alte entități, așadar și încheierea de contracte, inclusiv contracte de uzufruct perpetuu, atunci constituirea inițială a uzufructului perpetuu, astfel cum s-a arătat mai sus, s-a putut realiza și prin decizie administrativă sau prin efectul legii. În plus, există teoretic posibilitatea ca bunul imobil să fie înstrăinat către un terț care inițial nu era comerciant, pentru o activitate care nu era legată de activitatea economică, iar ulterior, ca urmare a schimbării destinației parcelei sau ca urmare a începerii desfășurării unei activități economice de către persoana respectivă, bunul imobil să înceapă să fie folosit pentru activități economice sau să fie înstrăinat de persoana care nu este comerciant unui comerciant care, pe proprietatea respectivă, începe să desfășoare o activitate economică.
- 24 Astfel, se ridică problema dacă, în cauzele privind plata redevenței anuale, datorată în continuare de uzufructuarul perpetuu actual, care, precum în speță, este un titular ulterior al dreptului în temeiul unui contract de vânzare-cumpărare a dreptului de uzufruct perpetuu, trebuie analizate împrejurările în care a luat naștere dreptul de uzufruct perpetuu în sine, și anume prin contract – iar în acest caz chiar în urma unei licitații – sau prin efectul legii ori printr-o decizie administrativă și dacă dobânditorul inițial al dreptului, la momentul dobândirii acestuia, era comerciant și a dobândit parcela pentru desfășurarea unei activități economice.
- 25 Se ridică de asemenea problema dacă poate fi considerat tranzacție comercială doar contractul inițial de constituire a uzufructului perpetuu și doar în acest caz Trezoreria Statului poate percepe dobânzi majorate în situația în care uzufructuarul întârzie plata redevenței anuale, iar în cazul cedării acestui drept pierde această posibilitate sau dacă se poate considera că dobânditorul dreptului de uzufruct perpetuu se substituie predecesorului său ca parte la contractul inițial de constituire a uzufructului perpetuu și Trezoreria Statului poate extinde efectele tranzacției comerciale inițiale la noua entitate. Ambele teze enunțate ar impune necesitatea analizării împrejurărilor inițiale în care a luat naștere dreptul de uzufruct perpetuu pentru a evalua dacă au fost îndeplinite condițiile unei tranzacții comerciale în sensul Legii din 8 martie 2013 privind combaterea întârzierilor excesive în tranzacțiile comerciale și al Directivei 2011/7/UE din 16 februarie 2011 privind combaterea întârzierii în efectuarea plăților în tranzacțiile comerciale. Este posibilă și teza potrivit căreia contractul de transfer al dreptului de uzufruct perpetuu către noul uzufructuar, încheiat fără participarea Trezoreriei Statului, este o tranzacție comercială, iar efectele sale, în temeiul articolului 71 din Legea privind administrarea bunurilor imobile, se extind la Trezoreria Statului, care, în temeiul acestei tranzacții comerciale, poate pretinde plata unor dobânzi de întârziere mai mari în temeiul Legii din 8 martie 2013 privind combaterea întârzierilor excesive în tranzacțiile comerciale.
- 26 De asemenea, trebuie arătat că, într-adevăr, valoarea redevenței anuale pentru uzufructul perpetuu este stabilită, în principiu, prin contract – potrivit articolului 73 alineatul 5 din Legea privind administrarea bunurilor imobile, însă modul de

stabilire a valorii redevenței, precum și de modificare a acesteia este reglementat, de asemenea, prin lege, în sensul că, mai întâi printr-o procedură administrativă, autoritatea care constituie uzufructul perpetuu asupra bunului imobil stabilește noua valoare a redevenței sau refuză modificarea sa, iar după epuizarea procedurii administrative uzufructuarul are dreptul de a solicita stabilirea acestei redevențe de către o instanță de drept comun (iar nu una administrativă).

- 27 Potrivit opiniei consacrate din doctrină și jurisprudență, obligația de plată a redevenței anuale este de natură civilă. Aceasta este asemănătoare cu raportul obligațional standard. Având însă în vedere modul formalizat de stabilire a redevenței și de modificare a acesteia, precum și faptul că entitățile autorizate pentru perceperea sa sunt doar Trezoreria Statului și colectivitățile locale, singurele entități care pot constitui dreptul de uzufruct perpetuu, toate acestea arată că redevențele pentru uzufructul perpetuu sunt asemănătoare cu o contribuție de drept public. Totuși, în sistemul juridic polonez, cererile privind plata acestei redevențe sunt, în cele din urmă, de competența instanțelor de drept comun, precum în prezenta cauză, iar executarea unor asemenea plăți se realizează în conformitate cu dispozițiile Codului de procedură civilă.
- 28 Următoarea problemă, referitoare la aspectul dacă redevențele pentru uzufructul perpetuu se încadrează în categoria tranzacțiilor comerciale în sensul dispozițiilor menționate, se ridică în legătură cu formularea care figurează la articolul 4 punctul 1) din Legea din 8 martie 2013 privind combaterea întârzierilor excesive în tranzacțiile comerciale, și anume expresia „în legătură cu activitatea desfășurată”. Întrebarea este dacă este vorba aici despre orice activitate a autorităților publice sau despre activitatea economică a acestor autorități, iar nu despre exercitarea atribuțiilor publice conferite de lege.
- 29 Dacă intenția legiuitorului Uniunii a vizat doar operațiunile autorităților publice legate de activitatea economică, atunci în acest context nu există în jurisprudența poloneză o poziție clară nici cu privire la aspectul dacă perceperea redevențelor pentru uzufructul perpetuu este o activitate economică.
- 30 Nu este soluționată nici chestiunea dacă Directiva 2011/7/UE din 16 februarie 2011 privind combaterea întârzierii în efectuarea plăților în tranzacțiile comerciale ar trebui să se aplice tuturor tranzacțiilor comerciale ale entităților publice, indiferent dacă acestea ar fi realizate în scopuri legate de activitatea economică sau dacă ar constitui doar îndeplinirea atribuțiilor proprii, indiferent de forma tranzacției, și anume dacă aceasta a fost efectuată sau nu printr-o achiziție publică.
- 31 În cazul în care se consideră că contractele de constituire a uzufructului perpetuu asupra bunurilor imobile se încadrează în noțiunile de furnizare de bunuri și de prestare de servicii și că activitatea Trezoreriei Statului de percepere a redevențelor anuale de la uzufructuarii perpetui ulteriori intră în domeniul de aplicare al dispozițiilor Legii din 8 martie 2013 privind combaterea întârzierilor excesive în tranzacțiile comerciale, care a fost adoptată în scopul transpunerii Directivei 2011/7/UE din 16 februarie 2011 privind combaterea întârzierii în

efectuarea plăților în tranzacțiile comerciale, rămâne totuși chestiunea normelor tranzitorii.

- 32 Atât articolul 6 din Directiva 2000/35/CE din 29 iunie 2000 privind combaterea întârzierii efectuării plăților în cazul tranzacțiilor comerciale, cât și articolul 12 din Directiva 2011/7/UE din 16 februarie 2011 privind combaterea întârzierii în efectuarea plăților în tranzacțiile comerciale au permis statelor membre să nu extindă aplicarea dispozițiilor directivelor la contractele încheiate anterior intrării în vigoare a acestora. În prezenta cauză este vorba însă despre prestații periodice, plătite anual.
- 33 Deși contractele sau faptele juridice inițiale prin care s-a constituit uzufructul perpetuu datează, adesea, din perioada anterioară intrării în vigoare a prezentei reglementări, totuși contractele prin care s-a transferat uzufructul perpetuu și, în același timp, obligația de plată a redevenței anuale pentru uzufructul perpetuu, sunt încheiate după intrarea în vigoare a reglementării mai sus menționate, precum în speță (15 mai 2014).
- 34 Astfel, se ridică problema dacă trebuie considerat tranzacție comercială aflată sub incidența legilor și directivelor menționate doar contractul inițial de constituire a uzufructului perpetuu asupra imobilului sau dacă tranzacție comercială, cu efecte față de autoritatea publică care nu este parte la contract, este doar contractul prin care un uzufructuar perpetuu determinat și-a dobândit dreptul de la uzufructuarul perpetuu anterior.